

Schrik en prostaat

“Ik heb zo'n schrik van de telefoon tegenwoordig.”

“Echt waar?”

“Wel waar. Ik probeer op het toilet te zitten als het ding rinkelt.”

“Echt waar?”

“Wel waar.”

“Dus...”

“Ik zit inderdaad de hele dag op mijn toilet. Of dat van de burens. Of dat van het Grand Café op de straathoek. Ik heb zelfs al een eigen sleutel daar.”

“Ben je er toch op vooruitgegaan.”

“Inderdaad. Maar ik heb het nog niet zo kwaad als mijn broer.”

“Zit die ook op het toilet?”

“Dat mocht hij willen. Hij kan zijn plas niet meer ophouden.”

“Dat overkomt mij ook regelmatig. Dan draag ik de hele dag natte sokken.”

“Hmm-hmm. Maar we hadden het niet over jou. Mijn broer heeft een geëxalteerde prostaat, of iets wat daar op lijkt. 't Is net een lekkende labrador. Padvinder spelen met hem in de tegenpartij is een makkie.”

“Laat 'm eens voor een operatie gaan.”

“Maar voor wat? De enige dokter die hem ooit zag, was blind en seniel. De man verklaarde nochtans dat medisch ingrijpen noodzakelijk was bij een druppelgrootte van meer dan drie driekwart millimeter.”

“Ik begrijp het.”

“Ja. Want mijn broer is woordblind en uhm...”

“Doof?”

“Cijferblind.”

XXX-4-07